

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשג

ערב שבת קודש פ' וישב, חג הגאולה י"ט-כ' כסלו
ה'תשס"ח

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ז שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לע"נ

הרבנית בעלת מסירת נפש וכו' מרת מאריאשא
בת הרה"ח וכו' ר' בן-ציון ע"ה שגלוב (גארעליק)
נלביע בשיבה טובה ביום כ"ף טבת ה'תשס"ז
אשת הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ר יהודא לייב ע"ה שגלוב
שנאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות
ביום ד' תשרי ה'תרח"צ ונרצח במאסרו
ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

בקשר לסיום אמירת קדיש - חג הגאולה י"ט כסלו ה'תשס"ח

*

נדפס ע"י נכדם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3 דבר מלכות

יעשה הקב"ה נס שהערבים לא יקחו את העטותים / משיח ח"י אלו התעל"ח

8 זמן הגאולה

עכשיו לא נתפתח! / פרשת השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

אומרים לו: מי שואל אותך? / לקט קטנים קצרים ופחגמים בעיני גאולה

12 המעשה הוא העיקר

לפרסם את הניסים / הוראות למעשה בפועל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

ביאורים באגה"ת לאדה"ז / צילום נדיר מהגהות כ"ק אד"ש מה"מ על ביאורים בספר החניא

מוקדש לזכות התמימים השלוחים
לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורידייל, פלורידה
ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"
ולזכות רב הקהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' ש"י ענתי**

לעילוי נשמת החייל בצבאות השם
דודת ישראל ע"ה בן - יבדלו לחיים טובים ארוכים - אברהם וסילבי שיחיו ואנונו
נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"ז
ולעילוי נשמת שמעון בן יהושע ע"ה ומוניק בת אליהו מיארה ע"ה
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

הלשון בירושלמי הוא: "ג" הם הו"ז מן התשובה". והיינו סג' חלוקי הכפרה

המ"ו"ב, ימורו ופיחה. וכן משמע גם בפירש"י (יומא פו, א) ד"ה אפר לו (כמ"ש
בהדא"ב מהרש"א חס"י אבל מאגה"ת בסכע המפרש"י חלוקין לכפרתיהם: השלבה, יע"כ

אם כן הוא הכוונה באגה"ת, כי לפי"ז צריך ביאור:

(א) מנ"ל לאדה"ז לחוד פירוש זה? ואפשר שס"ל לאדה"ז שכלשון הש"ס "אבל
מי שיש חילול השם בידו כו"ו" משמע שהו"ע בפ"ע. (אבל אי"ז הוכחה, כי כ"ה גם
בירושלמי, ובהוספתא).

(ב) הלשון "וחשובה עם כל אחד". דלכאורה, מכיוון שחשובה היא אחת מ"ג אלף
חלקי הכפרה, אינו מתאים הלשון "עם כל אחד", שבו כל אחד" נכלל גם החשובה?

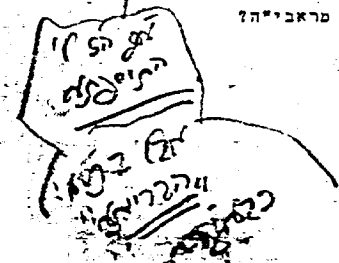
ואולי אפשר לומר, שמשמע זה כותב אדה"ז "וחשובה עם כל אחד" - ולא על
"עם כל אחד ואחד" כלשון הש"ס, כי הלשון "כאו"א" מורה יותר שהכוונה הוא
לכולם פסס, ולכן משמ"ס ח"בת "ואחד", לרמז שקאי רק על יו"כ ויסורים. אם נכו"ז

(ג) לפי"ז אין מקום לכאורה לכהחילה למשפט ההלכותיא שהקשה בהשיחה

מדוע מביין לסוף יומא דוקא ולא לירושלמי, הרי בירושלמי מפורש "חנן מן התשובה

כנוגע להלשון "חניא", הנה בראבי"ה איתא הלשון "חניא עבר על כ"ע
כז"ל מונה שם כל החילוקים שבכפרה (לא כבשבעות וזבהים, סמדר רק ע"ד עבר

על מ"ע), אלא שמקורם לזה אינו אומר הלשון "שלושה חלוקי כפרה" אם יש לומר
שמקורו של אדה"ז (להגירסא "חניא") הוא גם מראבי"ה?

המדוד מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"ז וזוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
נדבת בנס - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5417
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)
דואר אלקטרוני: chinuch@015.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ביאורים באגה"ת לאדה"ז

בקשר עם י"ט-כ' כסלו, ר"ה לחסידות, שבו מתחילים ללמוד את ספר התניא בשיעור היומי בחת"ת, הבאנו צילום (מוקטן) מהגהות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטעים שנלקטו משיחות תשרי ה'תשכ"ט

(נדפס בלקו"ש חל"ט ע' 161 ואילך)

להלן פענוח חלק מהצילום (התיבות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ באו בהדגשה):

הלשון בירושלמי הוא: 'ג' הם חוץ מן התשובה". והיינו שג' חלוקי הכפרה הם: יו"כ, יסורין ומיתה. וכן משמע גם בפירש"י [מעל תיבה זו סימן כ"ק אד"ש מה"מ] [יומא פו, א] ד"ה אמר לו (כמ"ש בחדא"ג מהרש"א שם [כ"ק אד"ש מה"מ הוסיף: **הקשה עליו בהרש"ש**]). אבל מאגה"ת משמע שמפרש **כפשוטו** - **וכפרש"י** שג' חלוקים בכפרה, מהם: מ"ע, מל"ת, כריתות ומיתות ב"ד. (ועפ"ז מתורצות כמה קושיות שבמפרשי הש"ס)

. . בנוגע להלשון "תניא", הנה בראבי"ה [כ"ק אד"ש מה"מ כתב כאן: **אינו תח"י**] איתא הלשון "תניא עבר על מ"ע כו"ו" ומונה שם **כל** החילוקים שבכפרה (לא כבשבעות וזבחים, שמדבר רק ע"ד עבר על מ"ע), אלא שמקודם לזה אינו אומר הלשון "שלשה חלוקי כפרה" [כאן כתב כ"ק אד"ש מה"מ: **א"כ ה"ז ל' התוספתא אבל בכ"מ: "הברייתא" כבאגה"ת**] אם יש לומר שמקורו של אדה"ז (להגירסא "תניא" הוא גם מראבי"ה)?

תורת החינוך החב"די

קלטות שמע, דיסקים לצפייה וחבורות קריאה
של הרצאות ומאמרי חינוך מאלפים מאת רבנים, משפיעים ואנשי חינוך

הרב מרדכי שמואל אשכנזי • הרב יוסף הכט • הרב מנחם מענדל גלובוסקי
הרב יוסף יצחק יעקבסאן • הרב יצחק ערד • הרב מרדכי רוטנשטיין • הרב שמעון וייצנהדלר • ועוד

להזמנת קטלוג חינם -
טל: 03-9600667, 03-9607219
ת"ד 72915, כפר חב"ד 2025
chinuch@015.net.il

ניתן להזמין מספר רב של הרצאות בדיסק אם-פי-3 סכונאי.

חובה לכל הורה ומחנך

יעשה הקב"ה נס שהערבים לא יקחו את השטחים

מאחר והציבור מחכה שיאמרו משהו אודות האסיפה שהיתה ב"קעמפ-דייוויד", אזי אין ברירה ומוכרחים לדבר על כך • מעולם לא שיערו שיתנו הכל ולא יקבלו כלום! • מה שחתמו ודברו על השלום - זהו דבר שיכולים לעשותו היום, ולמחרת לבטלו לגמרי. משא"כ כשנותנים שטח - הרי לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיב"! • עוד יותר מצער ומבהיל - שכבר עברו שלשה ימים שקוראים ולומדים בזה כמה פירושים, ובכל זאת ישנם יהודים שאומרים שזה הישג! ובמה מתבטא ההישג - שיש שלום!... איפה השלום?! • תרגום חפשי משיחת ח"י אלול ה'תשלי"ח - בלתי מוגה*

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

בדרך מקרה אלא בהשגחה פרטית... בכונה ע"י שני הצדדים), במילא אפשר לפרש בו כל מיני פירושים, ומיד יתברר שלא זו בלבד שאין דעה אחת (כפי שרוצים להשלות את עצמם) ונשארו שלש דעות [אה"ק, ארה"ב ומצרים], אלא יתירה מזו: הרי לכל אחד מהשלשה ישנם יועצים, אם-כן, כמספר היועצים כך מספר הדעות!

התמזל מזלם בכך שהם נפרדו עם נשיקות וחיבוקים (עם כל הדרכים שהיו בזה) - ויהי רצון שינצלו זאת באופן טוב, ורק אחר-כך

א. מאחר והציבור מחכה שיאמרו משהו אודות האסיפה שהיתה ב"קעמפ-דייוויד" [ואם לא יאמרו מאומה אזי בצאתם מההתוועדות יחשבו האם ה'י' כדאי לבוא, היות ולא שמעו מלה אחת ויחידה על כך], אזי אין ברירה ומוכרחים לדבר אודות זה, למרות ש"המשכיל בעת ההיא ידום"1, ומה יש להגיב, שהרי ההסכם נכתב בשפה בלתי-ברורה (ולא

(* השיחה מובאת בזה במלאת 30 שנה לביקור נשיא מצרים בארץ ישראל, ובקשר עם הדיבורים שנתחדשו בימים אלו על מסירת שטחים לערבים היל"ת. המו"ל.

יתחילו להתמקח מה התכוונו וחשבו, כולל – מה אמרו ומה עשו.

אך היות שדבר זה הרי נכתב ונחתם – מוכרחים לומר משהו אודותיו (כיון שאם לא אזי יתחילו להרהר האם ה' כדאי לשבת שעתיים בהתוועדות שהרי לא יודעים מהי המסקנא מ"קעמפ דייוויד").

[ובאמת אין כל תועלת בזה שהוא ידע מה נעשה עם "קעמפ-דייוויד", היות ואינו יכול לשנות בזה מאומה – ובמכל-שכן וקל-וחומר: אם שלשת האנשים שנפגשו [פרעזידנט ארה"ב ומצרים וראש ממשלת ישראל] אינם יכולים לשנות בזה כלום, עאכ"כ אלו שבאו להתוועדות.

ובפרט שלהם ישנו תפקיד שונה לגמרי: תפקידם של השלשה הללו ה' קשור עם הענינים שדוברו שם, אך אלו הנוכחים בהתוועדות זו – ענינם ושלחותם לעשות מהעולם הזה דירה לו ית' בתחתונים בגלוי על-ידי לימוד התורה וקיום המצוות ועל-ידי "כל מעשיך יהיו לשם שמים"² ו"בכל דרכיך דעהו"³ – וכל שאר הענינים אין זה ענינם כלל, הם אינם יכולים לפעול בזה כלום.

אך אעפ"כ, מכיון שרבים דורשים, שואלים ומטרידים ("מ'דערגייט די יאָרן") ע"כ שמוכרחים לומר משהו בנוגע לזה (ואם לא ייאמר אין לתאר במילים מה שיקרה ("גאָר ניט שייך צו זאָגן")!...) – אינני יודע מה אין לתאר ומה כבר יעשו באם לא ייאמר כלום, שהרי בהתוועדות זו הם כבר היו, זה כבר אבוד ולא ניתן לשנות זאת), אזי כיון שזהו רצון הרבים, ידברו על זה אך בקיצור הכי נמרץ, מאחר וזהו דבר מצער ומבהיל:]

בודאי היו כמה ענינים שדובר עליהם בחשאי, אולם ישנם גם ענינים שדובר

(2) אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דעות ספ"ג. טושו"ע או"ח סדל"א.

(3) משלי ג, ו. וראה רמב"ם וטושו"ע שם.

אודותם בגלוי ובמעמד שלשתם, ושלשתם שמעו זאת ואח"כ חתמו על כך – והרי זה לכאורה ענין שאין לשנותו.

ואף אם יאמרו שהיו ענינים שסוכמו בחשאי אשר שינו את מה שדובר בגלוי – הרי כאשר מדובר על מה שעומד להצבעה בעד או נגד, מוכרחים להצביע על דברים שישנם בגלוי (ולא אלו שבחשאי).

ד. מה שיכולים לומר על כך, על-כל-פנים בקיצור נמרץ, הוא דבר הכי מצער ומבהיל: מעולם לא ה' אפשר לשער שיתנו הכל ולא יקבלו כלום!

הדבר היחידי שרוצים להשלות את עצמם שקבלו הוא – הבטחה בעל-פה [מאחד שלא יודעים כמה זמן הוא יחזיק על הכסא, וגם כשיושב על הכסא הוא זקוק לדוד העשיר' שיושב אי-שם בחצי-האי-ערב (בערב הסעודית) – אין זה סוד אצל אף אחד, וגם שלשה הנ"ל מודעים לזה]

וההבטחה היא: שאם הכל יתנהל באופן טוב וחלק, הוא יסכים שיהלו משא-ומתן על השלום, ואחר-כך הוא יסכים שבמשך השנים יהיה ענין של שלום, יחסים דיפלומטיים וכו'.

– בעבר כבר ראו בפועל איזה ערך יש לו ליחסים דיפלומטיים, שברצונו הוא מצווה לדיפלומטים שלו לחזור וברצונו הוא שולח אותם הלאה, וכל הדבר הזה הוא ענין ש"בין לילה ה' (ובין לילה אבד)"⁴, ואחר-כך לא יודעים כיצד זה ימשך.

וכאמור, לא יודעים כמה זמן וכיצד הוא יחזיק – האם הוא יה' מושל בעצמו וברצונו, או שיה' כפוף לרצונו של נותן הכסף, ובעצם, ברור שהוא מוכרח להתנהג כרצון נותן הכסף.

ומה שחתמו ודברו על השלום – זהו דבר שיכולים לעשותו היום, ולמחרת לבטלו לגמרי. מה-שאיין-כן כשנותנים שטח – הרי

(4) יונה ד, י.

הניגון נתן הרבי לילד שארף שי' פרוסת עוגה, ותוך כדי עניית לחיים לקהל שי', התחיל לעודד בידו הק'. קבוצה של יהודים אמידים שהגיעה מצרפת בערב שבת מצאה את מקומה בהתוועדות על הפירמידה הגדולה שבמערב הזאל. ניתן ה' להבחין בקירוב מיוחד של כ"ק אד"ש לאורחים אלו כבר בניגון הראשון בעודדו את השירה לעברם כו"כ פעמים בתנועות עזות.

ועדיין לא שיער אף אחד עד היכן יגיעו הדברים, והיתה זו הפתעה גמורה שעה שהרבי פתח את ההתוועדות במילים: "הרי הגיעה קבוצת אורחים מצרפת..."

מיד אמרו האורחים 'לחיים', כ"ק אדמו"ר שליט"א ענה להם בניד ראש, והקהל החל לנגן "האדרת והאמונה" בניגון ה'מאָרש' הצרפתי. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את הניגון בחוזק, ולפתע... פנה לימינו וסימן לשרוק! ...שריקות מכל צד פלחו את האויר כשכתגבורת לזה ממשך הרבי לעודד עזות בתנועות רצופות משך זמן.

לאחר מכן התחיל הרבי בשיחה הראשונה. בשיחה זו דיבר על המהפך שקרה במדינת צרפת ממצב שלא למעליותא בעניני יהדות, אל תקופת הפצת יהדות באופן מיוחד, ועד כדי כך שבשמה, צרפת, ניכר בגלוי שהיא גימטרי של 770.

בהמשך דיבר על כתיב-יד שהודפסו לראשונה במדינת צרפת, והרי טבע הסקרנות של יהודי מגרחה ללמוד בספר חדש לא רק את הכותרת אלא את כל הספר...

בסיום השיחה התבטא "הנה נכנס משיח צדקנו בבית הכנסת ובית המדרש זה!"

אחרי השיחה טעם הרבי מהיין, ואח"כ מהמזונות. הקהל ניגן את 'מאָרש נפוליון' וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. לפתע פנה לאחוריו אל ספסל הזקנים, ביניהם ישב הרה"ח הרה"ג ר' מרדכי שי' בלינוב מוועד רבני ליובאוויטש - צרפת, ושאלו בערך בזה הלשון: "וואו איז אַייער עולם?" [=היכן הקהל שלכם?] ושוב שאל הרבי: "וואו איז דער פראַנצויזישער עולם?" [היכן הקהל הצרפתי?] הני"ל סימן לרבי על מקום עמידתם, אך הרבי לא הרפה והמשיך לתמוה ולסמן בתנועות ידיו... עד שהלה קלט, ומיד הורה לקהלו שיאמרו 'לחיים' לרבי. עתה הורה לו הרבי לומר לחיים על כוס גדולה, ועודד לעברו.

כאן החל הרבי לעודד את השירה בחוזק רב, ולפתע – בשתי ידיו הק' יחד! ובמהירות...

אח"כ החל בשיחה השני'. בשיחה מיוחדת זו התייחס הרבי לנס גדול שאירע במדינת צרפת! והוא – ההמנון הצרפתי שהי' סמל לשחרור המדינה מעול מלכות – נהפך לניגון חסידי, ובה בעת בוטל באורח פלא וחדל מלשמש כהמנונה הרשמי של המדינה! בהמשך דובר אודות שימת ולב והכרה בניסים אלו, ואמר שאף שדיבר על כך כו"כ פעמים, מעורר הוא על זה שוב. – דבר לא רגיל, שגם הוסיף בהרגשה שהדיבורים הם בעצם "בעליונים" ורק רומזים "בתחתונים". בסיום שיחה זו הזכיר הרבי את שמות כל הנשיאים, מהבעש"ט ועד נשיא דורנו.

כהמשך ספונטני למדובר בשיחה, ניגנו שוב את הניגון "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. גם עכשיו עודד הרבי בחוזק, ובאמצע הניגון סימן לאורחים לומר לחיים. המשיך לעודד בתנועות מהירות ורצופות ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הק' יחד בתנועות קצובות, כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

בסיום השיחה השלישית ניגנו "שובה" וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" החל הרבי לעודד בשתי ידיו הק' יחד בחוזק רב ובמהירות. גם האורחים הנכבדים לא נשארו אדישים... והצטרפו לשמחה ממכררים ומפזזים בכל עוז.

בשיחה רביעית הזכיר ע"ד חלוקת משקה. היו 30 בקבוקים והסדר הי' כרגיל.

לפרסם את הניסים

[. .] ראשית, צריכה להיות ההכרה וההודאה לה' על הניסים שהוא עושה.

ובפרט כאשר עומדים בסמיכות לימי החנוכה שענינם הוא "פירסומי ניסא"¹ – ממילא אפילו אם-תימצו-לומר שבשאר ימי השנה לא צריכה להיות כזו הדגשה בענין של פירסומי ניסא (כדמוכח מזה גופא שזהו ענינם של חנוכה ופורים וכיוצא בזה) – הרי בימי חנוכה צריך להיות פירסומי ניסא, ויש לומר, שזה כולל לא רק את נס המלחמה ונס החנוכה (של פך השמן) אלא פירסומי ניסא בכל הניסים שהקב"ה עושה לבני ישראל – "בימים ההם בזמן הזה".

ועוד והוא העיקר: ההכרה וההודאה ונתינת השבח לה' על הניסים שהוא עושה, נוסף על היותם ענין של הכרת טובה – ה"ז גם נוגע לביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהגמרא אומרת²: "ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח . . אמרה מידת הדין לפני הקב"ה . . חזקי' עשית לו כל הניסים הללו (שניצל מסנחריב ונתרפא מחלוי³) ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח".

על-פי זה מובן בעניננו, שפירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה בזמננו – הרי זה נוגע להבאת הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ומזה מתקבלת ("הָאֵטְ מֵעַן אַרוּסִים") הוראה עיקרית: מאחר שכבר עומדים לאחרי כל הענינים, והגאולה עדיין לא באה – דבר נכון ביותר הוא לעסוק בענין של "פירסומי ניסא", לפרסם אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום – את הניסים שהקב"ה עושה עימנו, מתוך ידיעה שבזה קשורה הגאולה האמיתית והשלימה!

ועל-אחת-כמה-וכמה בימי החנוכה, שענינם הוא "פירסומי ניסא" כנ"ל – יש לראות לנצל ימים אלו, נוסף לכל הפעולות ומבצעי חנוכה, גם – כדי לערוך התוועדות חסידים [או לקרוא לזה בלשון אחר, בכל מקום לפי ענינו, "אזלת לקרתא הלך בנימוסי⁴"], בכל יום מימי החנוכה, ולדבר שם דברי תורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, ולקבל החלטות טובות בכל עניני תורה ומצוות, ובאופן של מוסיף והולך ואור (בהתאם לנרות חנוכה), ועוד ועיקר – לדבר בענין פירסומי ניסא, הניסים "בימים ההם בזמן הזה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"ג כסלו, מבה"ח טבת ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

(3) פרש"י שם.

(1) שבת כא, ב ובפרש"י.

(2) סנהדרין צד, א.

להלן יומן מיוחד המתאר את ההתרחשויות שאירעו במהלך ההתוועדות דש"פ וישב ה'תשנ"ב (מתוך "בית חיינו" 117):

בהכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות (מוקדם מהרגיל) ניגנו "על ניסידך". אחרי הברכה על היין התחילו, כבכל שבת בתקופה האחרונה, לנגן "זאָל שוין זיין די גאולה". מיד בתחילת

לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיב" – מוציאים משם את הצבא ומסירים את כל הענינים הקשורים לאבטחת המקום!

זאת אומרת: מוסרים ענין שלא ניתן להשיבו, תמורת הבטחה בדיבור מאחד שלא יודעים (והוא עצמו אומר שאינו יודע) כמה זמן הוא יחזיק (כיון שזה תלוי בכמה ענינים), והוא מבטיח דבר שיכולים לשנותו בכל יום איך שרוצים!

ובנוגע לערבות שנותנת ממשלה זו וממשלה אחרת (ארה"ב) – הם נתנו ערבות גם בעבר וראו כיצד זה נגמר!

שכל זה הוא נוסף על עצם הענין, שכאשר מודיעים שמוכנים להתפטר משטח מסוים ולתיתו בתנאים מיוחדים – זה גופא הוכחה שאומרים שהשטח אינו שייך ליהודים באופן של "נחלת עולם".

ה. לאחמ"כ נוסף עוד ענין:

רוצים למסור את ההנהלה האזרחית לערבים (ורק במקומות מיוחדים יחזיקו אנשי צבא), ובאופן שהם יהיו אחראים לבחור את מנהיגיהם ולהתנהג כפי שנראה להם, מכיון שישראל היא מדינה דמוקרטית וכו'.

הנה כבר ראו בפועל, שכאשר הם קיימו בחירות (אפילו בערים שבהם ה' ממשל צבאי והבחירות היו תחת השגחתו), הם בחרו את אלו שאין להאריך מי הם (לשם מה לקרוא להם בשמות מסויימים? – "אל תפתח פה לשטן"⁵, ויהי רצון שיעשו תשובה ויהיו חסידי אומות-העולם),

הרי עאכו"כ שכאשר ימסרו לידם את ההנהלה האזרחית, והם יחליטו שהמשטרה צריכה להיות שלהם, השמירה צריכה להיות תחת מרותם והנשק צריך להיות אצלם וכו' – הרי בזה היהודים כובלים לעצמם את הידיים

("הָאֵטְ מֵעַן זִיד אַליין געבונדן די הענט") שמוכרחים לוותר להם!...

ומה שמבטיחים שזה יהיה בעוד כשנתיים, או שלש או חמש שנים – הרי כשמסכימים בעקרון ("פרינציפ") לוותר על דבר מסויים, אין שום יסוד יותר מאוחר לעמוד על כך שזה מוכרח לקחת שנתיים, כי לאחרי שאומרים שמצד צדק ויושר ימסרו זאת בעוד כשנתיים – הם טוענים טענה פשוטה: כיון שזה צדק ויושר, מדוע שיעשו את זה בעוד כשנתיים? יש לעשות זאת מחרתיים!

ו. כאמור לעיל, בודאי ישנם ענינים שלא פורסמו לעת-עתה, אבל ישנם ענינים שנעשו באופן גלוי, ועליהם צריכה להיות ההצבעה ולא יכולים להתחרט עליהם.

מדובר על מה שכתוב וחתום אשר מוסרים את כל השטחים, ורק במקומות מיוחדים (באופן יוצא מן הכלל) יחזיקו אנשי צבא, ואפילו במקומות אלו הממשל אזרחי יהיה בידי אלו החיים שם.

שזה כולל את העיר חברון, שבה חיים עשרות-אלפי ערבים ולא מניחים אפילו ליהודי אחד ויחיד להתיישב בה!

– בירושלים העתיקה התירו לכל-הפחות למאה יהודים להתיישב, אך בחברון – במשך למעלה מעשר השנים הללו (תשכ"ז - תשל"ח) לא התירו אפילו ליהודי אחד ויחיד להתיישב, ולא בגלל שלא היו יהודים שרצו להתיישב שם – אלא בגלל שלא הרשו להם להתיישב בכח הזרוע!

שבזה גופא הדגישו למי שייכת חברון (ועל-אחת-כמה-וכמה שכך כתוב וחתום), ועל-דרך-זה שכם וראמאלה, ועל-דרך-זה גם רוצים להתמקח על ירושלים העתיקה (ש"אל תפתח פה וכו'")!

ואפילו כאשר בחסדי ה' זה יעבור כפי שצריך להיות, אבל זה שכתבו וחתמו הוא דבר

(5) ראה ברכות יט, א.

מצער ומבהיל.

ועוד יותר מצער ומבהיל הוא – שכבר עברו שלשה ימים שקוראים זאת ולומדים בזה כמה פירושים, ובכל זאת ישנם יהודים (שלא רק אינם אומרים שזה דבר מצער ומבהיל, אלא עוד) אומרים שזה הישג! ובמה מתבטא ההישג – שיש שלום!...

איפה השלום?! הרי משא-ומתן נמשך חודשיים, שלשה או תשעה חודשים – שבזמן זה אף אחד אינו יודע מה יהיה עם אחד מהשלשה או עם שניים מהשלשה, הם עצמם אומרים שאינם יודעים ושהם תלויים בדעת נותן הכסף!

ובמה שכבר נעשה – הרי נגרם ההיזק הכי גדול: כתבו שהשטחים שייכים לאלו החיים שם, ושהם צריכים לנהל מקומות אלו כפי רצונם; ורק כדי לאבטח שטח אחר הנמצא במקום אחר (בבעלות יהודים) – יחזיקו במקומות מיוחדים אנשי צבא, ומה יהי – בשעה שהממשל האזרחי הערבי יחליט שצריכים לשלח אותם משם – הרי יכולים לשער מה יהיו התוצאות!

ז. חוזרים שוב על אותה טעות שעשו לאחר מלחמת ששת הימים, לאחר המלחמה שהחלה ביום-הכיפורים, ואותה טעות שעשו כאשר היו סמוך ל'תעלת סואץ' בפעם הראשונה:

ה' "אלקי הצבאות" נתן את הנצחון לצבא – אך אחר-כך באו יהודים שה' העניק להם בחירה חופשית והחזירו את זה בחזרה, וכעת חוזרים שוב על אותה טעות!

אך מאחר ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁶ – ודאי יקרה אותו נס שקרה אז (שכעת זקוקים לנס ביתר שאת וביתר עוז, היות והטעות והנסיגה היא יותר ממה שהי' אז): אף-על-פי שרצו אחריהם והפצירו בהם

שיקחו את השטחים (מטעמים שונים ומשונים), בכל זאת הי' נס והם סירבו לקחת! (הם אמרו שלא רוצים לקחת מכיון שהם רוצים את הכל; אך הטעם האמיתי הוא משום ש"לב מלכים ושרים ביד ה'").

וכאמור, בודאי יהי' גם עתה אותו נס.

ח. והנה, כיון שצריך ללמד זכות על היהודים, אולי יש לומר שהטעם מדוע כתבו וחתמו על נייר שכזה, הוא: היות וסמכו על הנס שהערבים לא ירצו לקחת את זה. אמנם זהו לימוד זכות דחוק, אבל על היהודים צריכים לחפש אפילו לימוד זכות כזה!

וכאמור, שגם בימינו אלו יקרה הנס שהערבים לא ירצו לקחת את זה (מצד איזה סיבה שתהי' שיאמרו בגלוי), וכל ארץ ישראל לגבולתיה תהי' של היהודים באופן של "נחלת עולם",

וינהגו כפי שהקב"ה הורה בתורתו בכלל, ובפרט בפסק-דין בשולחן-ערוך הלכות שבת שאסור לתת אף טפח ממקום הנמצא "על הספר" (על הגבול), אפילו כשהם אומרים שהם באים רק "על עסקי תבן וקש", כפי שהוא אומר שם הטעם "שמא ילכדו העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניהם".

ט. ויהי רצון שתהי' סוף שנה (תשל"ח) שקטה ("א רואיקן סוף יאר"), והתחלה טובה לשנה טובה ומתוקה, שתהי' שנה בשלימותה כשם ששנה זו היתה שנה מעוברת והשלימה בפשטות את כל החסרונות (בימים) שהיו בשנים שעברו,

כולל גם הענין דשלימות העם ע"י תיקון החוק דגיור כהלכה – אשר אלו שאינם יהודים ישארו אינם יהודים כל זמן שלא התגירו כהלכה, יחד עם הענין דשלימות התורה, לימוד התורה וקיום מצוותי', אשר זה יוסיף עוד יותר בענין דשלימות

(7) ע"פ משלי כא, א.

אומרים לו: מי שואל אותך?

[. . .] מכיון שעשיית הדירה לו ית' היא ע"י "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" (ורק הגילוי בפועל ממש הוא בגאולה העתידה), הרי, גם בזמן הזה נעשה עוה"ז בבחינת מקום קבוע, ובמילא, שייך כבר ענין של פסק-דין, ולכל לראש – הפסק-דין אודות הגאולה שצריכה להיות תיכף ומיד.

ובפרט בימינו אלו, שכבר נסתיים כללות הענין ד"מעשינו ועבודתינו", עד כדי כך, שסיימו כבר גם את "צחצוח הכפתורים" (בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר), הרי בודאי שצריכה להיות הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש **תיכף ומיד**.

וכאשר בא משהו – היפך מ"שפיץ-חב"ד" – וטוען שעדיין לא מוכנים וראויים לגאולה כו', אומרים לו: מי שואל אותך? מה אתה מתערב בענינים אלו? – ישנו פס"ד ברור בתורה שכבר **"כלו כל הקיצין"**, לא רק סיום הגלות, אלא גם סיום הקיצין! ואדרבה – החסרון הוא **בך**, שחושב הנך שעדיין לא ראויים וכו', **עשה תשובה**, ואז, תראה גם אתה שראויים ומוכנים לביאת משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ וישב, כ"א כסלו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

כאשר מתתיהו מצוה ללכת למלחמה – לא שואלים שאלות!

כאשר מתתיהו אומר "מי לה' אלי" ומצוה ללכת למלחמה, הרי כשמתתיהו מצוה – לא שואלים שאלות! אפי' אם זה לא מובן ע"פ שכל, ואפי' ע"פ שכל דקדושה – כיצד יתכן שיהי' טבע ולמעלה מהטבע יחד, שזהו לא רק דבר והפוכו, אלא שני הפכים יחד – אעפ"כ, כיון שמתתיהו כך ציוה, לא שואלים שאלות.

(תרגום פשטי משיחת ש"פ וישב, שבת חנוכה, מבה"ח טבת ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

המדור הבא מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי** מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הבהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית **חנה חי' הנה** בת ר' **מאיר שמריהו ורחל** - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור הבא מוקדש

לזכות מתפללי בית הכנסת "מרכז תורה וחסד", לוס אנג'לס

ולזכות רב בית הכנסת הרב **ירון בוגנים** זוג' וב"ב שיחיו

ולזכות הרב **משה בוגנים** ומשפחתו שיחיו - עיה"ק צפת

שיוכו לקבל פני כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו בפועל ממש תיכף ומיד ממ"ש

(6) תהלים קכא, ד.

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמונן אצל הנבוא למטה – "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה (ש"וישב" היא תיבה בתורת ה') – התיישבות אמיתית, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה – "וישב" בפשטות, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים – ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" – הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו ידי-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשטות) – "דבר ה'17 זו הלכה"18 שקשור עם "דבר ה' זה הקץ"19 (כמונן מזה שהגמרא אומרת20 שני פירושים אלו על אותו פסוק – "דבר ה'17").

ובפשטות – שמיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים: שלימות העם – "בנערינו ובקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"21,

וישנו ה"רכוש גדול" – "כספם וזהבם אתם"22 כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות – אהבה ויראה23, שלימות התורה ומצוותי',

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך"24, שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קני קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוי'שע הענט") – מהפכים אותם, ודוקא עי"ז נהי' "וישב גו' בארץ מגורי אביו"25 באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מהחושך דוקא26, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – תהי' בהם המעלה דאתהפכא עי"ז שיוציאום מידי גוים ומהפכים אותם לקדושה הכי נעלית,

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וישנו ה"וישב", התיישבות אמיתית ובפשטות בעוה"ז הגשמי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

(משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

- (17) עמוס ח, יב. (23) ראה תו"א ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך. ובכ"מ.
 (18) שבת קלח, ב. (24) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ח.
 (19) שם. (25) פרש"י שופטים שם.
 (20) שם. (26) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור – ביחס לחושך ס"ח. וש"נ.
 (21) כמ"ש ביצ"מ – בא י, ט. (22) ישע"י ס, ט.

המדור "זמן הגאולה" מוקדש לזכות מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל

ולזכות: אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בתיה' רות בת שרה – לזרעא חי' וקיימא, רחל יפה בת מינדל ושושנה חסיה' בת מינדל – לזיווג הגון, דוד יעקב בן מינדל – לרפואה שלימה בגשמיית וברוחניות ולזיווג הגון, יוסף יצחק בן דיזל פרומה שי' – לברכה והצלחה בגשמיית וברוחניות, צבי בן חי' רחל – לרפוש וקרובה, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברבות עד בלי די

הארץ לגבולותי' – שבקרוב ממש יזכו לקיום היעוד ד"ירחיב ה' אלקיך את גבולך"8 בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, והוא יסיים את החושך כפול ומכופל, ורק אז תחל האתחלתא דגאולה.

ו"יערה עליהם רוח ממרום"9 – על כל יהודי, עאכו"כ על אותם היהודים שמדברים בשם יהודים רבים או בשמם של כל בני ישראל – שיעשו את כל הענינים ע"פ התורה

והמצוה, והיות ש"הם חיינו ואורך ימינו" – אם-כן יהי' להם אז כל טוב גשמי ורוחני, בטוב הנראה והנגלה, עוד בימים האחרונים בגלות, ולאחמ"כ באתחלתא דגאולה ותיכף ומיד בגאולה האמיתית והשלימה,

ויבנה בית המקדש במקומו10, "זהיתה לה' המלוכה"11, למטה מעשרה טפחים, ובשמחה ובטוב לבב.

(10) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

(11) עובדי' א, כא.

(8) שופטים יט, ח ובפרש"י.

(9) ראה ישע"י לב, טו.

בהמשך לשיחה הבאנו קטע נוסף באותו ענין

האמריקאים לא האמינו למשמע אזניהם

[. .] כאשר שמעו בווינגטון את תוכן הדברים של אותה משלחת – לא יכלו להאמין למשמע אזניהם, שאכן, מתכוונים בכל הרצינות להחזיר את השטחים!...

ובכל אופן, לאחרי שהצליחו לשכנע אותם שאכן זוהי כוונתם – הרי בהתאם לבקשתה של המשלחת, העבירו הודעה והצעה זו לערבים.

וכאן אירע הנס – שלמרות כל זה לא הסכימו הערבים לקחת מה שרצו היהודים לתת!... הטענה הרשמית היתה שרצונם לקבל יותר ממה שהיו מוכנים לתת להם, אבל בכל אופן, בנוגע לפועל – לא הסכימו הערבים לקחת מה שרצו היהודים לתת להם!

ובנוגע לענינו:

מכיון שכבר היה לעולמים נס כזה – הרי רואים כבר כיצד יכול להיות נס כזה גם בימים אלו, כלומר, אפילו אם ימשיכו חס-ושלום ללכת באותה הדרך כפי שהלכו עד עתה, יעשה הקב"ה נס שהערבים לא ירצו לקחת!

(משיחת ש"פ חיי-שרה ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה וזוג' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה

ולעילוי נשמת אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

ולעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

עכשיו לא נתפתה!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום חפשי ללה"ק: מערכת "יחי המלך"
 א. ע"פ תורת הבעש"ט¹ שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה', ועאכו"כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם (מ)האמור לעיל² – (ה)סיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישב בשלוה" ואודות טענת בני³ שהם מוותרים על ה"רכוש גדול"⁴ העיקר לצאת מהגלות.⁵
 וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק "דאלאי גלות"^{5*} – ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגינקער") בטענה: מה אתה צועק כל-כך? – כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשארו בגלות כדי לקבל את ה"רכוש גדול", ועד"ז קודם לכן "ביקש יעקב לישב בשלוה" וגם הוא לא הצליח לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך!?

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקתך אתה עוד יכול להרגיז ("אויפרייצן") ולגרום שיהי' בדוגמת "קפץ עליו רוגזו של יוסף"⁶ כפי שנגרם ע"י בקשת יעקב לישב בשלוה, ומוטב יותר שתשארו בשקט ולא תצעק, פן תרגיז את הקב"ה (ח"ו)!...

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל "דאלאי גלות", שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת ממצרים – כך גם היום צריכים בני ישראל לצעוק שרצונם לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותו ("זיך געלאַזט איינרעדן") שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאיר בגלות – אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו, כיון שמאז הרי בני ישראל בודאי קיבלו כבר את ה"רכוש גדול" ע"י עבודתם בזמן הגלות.

ולכן צועקים בני ישראל בכל ימות השבוע: "לישועתך קוינו כל היום", ובשבת ויו"ט: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ואומרים זאת בתפלת העמידה כשעומדים "כעבדא קמי' מרי"⁷, במילא מובן שמתכוונים לזה באמת ובפשטות – מבקשים לראות בעיני בשר שלהם "בשובך לציון ברחמים"!

בודאי ישנם פירושים פנימיים על תיבות אלו – שזה הולך על "ציון" ברוחניות, "ציון" שבנשמה⁸, "אנא סימנא בעלמא"⁹, שבודאי הם כוונות אמיתיות – אבל אם מכוונים את הכוונות (הפנימיות) בלבד ולא חושבים על הפירוש הפשוט, חסר אז בפירוש המילים! משא"כ כאשר

(1) כש"ט הוספות סק"ז ואילך. וש"נ.

(2) סי"ח בשיחה (שי"ל ע"י 'ועד הנחות התמימים').

(3) ברכות ט, סע"א ואילך.

(4) לך טו, יד.

(5) שם סכ"ז.

(6) פרש"י בפרשתנו לז, ב.

(7) שבת י, א.

(8) ראה לקר"ת דברים א, ב ואילך. אוה"ת דברים ע' כז ואילך. שם ע' לו. ובכ"מ.

(9) זח"א רכה, א.

מכוונים את הפירוש הפשוט ולא את ה"כוונות" – אזי העיקר ישנו, ותמיד אפשר להוסיף כוונות בזה.

אך לכל לראש יש לכוון את הפירוש הפשוט – שמבקשים בכל יום ויום וכמה פעמים לראות בעיני בשר "בשובך לציון ברחמים", ואדרבה, לשם כך נבראו העיני בשר – כדי שיהיו בשלימות, וזה דוקא כאשר הם מנוצלים לראות את תכלית השלימות – "בשובך לציון ברחמים"!

וכמו שכתוב במדרש תהלים¹⁰, והובא ברד"ק¹¹, בשבלי הלקט¹², ברוקח¹³ וכו' – שיהודי צריך לתבוע את הגאולה האמיתית והשלימה, וכדיוק הלשון בהלכה¹⁴ לתבוע, שהוא תבוע מתי כבר תבוא הגאולה!¹⁵

ועד שהחיד"א כותב¹⁶, שע"י עצם הקיווי והתשוקה לגאולה – מביאים את הגאולה!

ג. וזוהי ההוראה שלמדים מסיפור התורה אודות טענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות, וכן מזה ש"ביקש יעקב לישב בשלוה":

היצר הרע (ה"קלוגינקער") רוצה לנצל את סיפור הגמרא³ ע"י שמדגיש בעיקר את המענה (על טענת בני³), שבשביל ה"רכוש גדול" כדאי להשאיר בגלות. ועד"ז אצל יעקב – שבפועל לא נתמלאה בקשתו ו"קפץ עליו רוגזו של יוסף";

אמנם, יהודי לומד גם מעצם הטענה (שהיא גם חלק מהתורה מלשון הוראה), שצריכים לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוה! וכאשר לומדים הוראה גם מטענה זו, אזי ניתן ללמוד אח"כ הוראה גם מהמענה, שמחזיקים את בני ישראל זמן נוסף בגלות מצרים בכדי שיקבלו את ה"רכוש גדול".

וההוראה היא: לאחרי יציאת מצרים נתקיימה כבר הבטחת הקב"ה "זאחרי כן יצאו ברכוש גדול" (שלשם כך הוא עיכבם בגלות), ולזה ניתוספה עבודת בני ישראל במשך כל שנות הגלות, ובמילא, אין סיבה להחזיק את בני ישראל עוד בגלות!

שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות"

ד. עפ"ז יובן גם מדוע התורה מספרת זאת, דלכאורה נשאלת השאלה: מדוע בכלל מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שהי' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, הי' בא היצר ושואל את השאלה ומתמצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאלאי גלות"! לכן כותבת זאת התורה, בכדי לבטל ("באוואָרענען") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

וזוהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

(10) מזמור יא.

(11) סוף שמואל ב.

(12) דין סדר ברכת המזון סי' קנז.

(13) הל' תפלה סי' שכב.

(14) ראה ב"י לטור או"ח סקפ"ח (ד"ה וכתב הרמב"ם).

(15) ראה "יחי המלך" גליון שה ע' 13. לקו"ש חכ"ה ע' 23 ואילך, ושם בהע' 14.

(16) בספרו מדבר קדמות את ק' ערך קיווי.